

Ki nem becsüli meg az Úrnak testét?

*„Aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.”
(1Kor 11,29)*

Faluhelyen szép szokás, hogy úrvacsoraosztáskor a hívek életkor szerint állják körül az úrasztalát, a legidősebbtől a legfiatalabbig. Néhol még azt is számon tartják, ha valaki egy nappal, vagy akár néhány órával fiatalabb a másiknál. Ez alól a rend alól csak a szolgálattevők kivételek: a kurátor, aki a bort tölti a kehelybe, a harangozó, aki fújtat, a kántor, aki az éneklést vezeti és a lelkipásztor, aki a szent jegyeket osztja. Városon, ahol a gyülekezet tagjai kevésbé ismerik egymást, a hívek padosorok szerinti ékes rendben állnak ki úrvacsoravételre. Gazdagság, rang, méltóság, vagy bármi más, az emberi közösséget megosztó különbségtétel, nem zavarhatja és nem bonthatja meg a Krisztusban megváltottak közösségének *jó rendjét*. A kegyelem asztalánál, a bűnbocsánat látható jegyeinek elfogadásakor, a világ megosztó, *más rendje* nem törheti össze a Krisztus testének (= az Úr teste), a gyülekezetnek az egységét. Úrvacsoraosztáskor a gyülekezet *különbséget tesz* a köznapi élet és az Isten elé járulás alkalmá között: ha odakinn van is különbség egymás között, itt nincs.

A fent idézett mondatot Pál apostol egy sajátos helyzetre tekintve írta le. Korinthusban súlyos gondot okozott a megosztottság. A gyülekezet tagjai hajlamosak voltak arra, hogy vezető személyiségek köré tömörüljenek, kisebb-nagyobb csoportokban pártokat alakítsanak. A helyzetet csak súlyosbította, hogy amikor istentiszteletre gyűltek össze – ilyenkor úrvacsorával is éltek –, a tagok nem tettek különbséget a hétköznapi együttlét és az istentiszteleti alkalom között. Akik korábban érkeztek, nem várták meg a többieket, a tehetősebbek pedig elővették a magukkal hozott élelmet, és anélkül hogy másokra is gondoltak volna, enni kezdtek. Így aztán az egyik éhezett, miközben a másik dőzsölt. A tehetős gazdag és a nincstelen szegény közötti különbség zavaróvá vált, az egymás iránti érzéketlenség, a hűvös közöny borzolta a kedélyeket az istentiszteleten. A világi élet beszívargó más rendje feszítette, bomlasztotta a gyülekezet közösségét, részekre osztotta a Krisztus testét. Ezért írja az apostol: „aki méltatlanul – nem illő módon – eszi a kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen”, és „ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét”. Másképpen szólva: ítéletet eszik és iszik magának mindenki, aki összekeveri a világi élet más rendjével a gyülekezet ékes és jó rendjét, és ezzel veszélyezteti, vagy éppen megrontja a Krisztus testének egységét, épségét.

A világ megosztó, más rendje, noha más formában, de ma is látható módon mutatkozik meg úrvacsorai alkalmainkon. Bomlasztó hatását mutatja, hogy például egyik-másik gyülekezetünkben úrvacsorakor kevesebben jönnek istentiszteletre, mint más vasárnapokon. Rendszerint csak azok jönnek, akik úrvacsorát is

vesznek; a többi egyszerűen otthon marad. Máshol a gyülekezet egy része, a prédikáció után, a záróének alatt elhagyja a templomot. A hiányzók vagy távozók jelzik: itt részekre osztatott a Krisztus. A világ megosztó, más rendjének hatása az üresen hagyott, vagy megürült helyek számán mérhető. A gyülekezet közössége ott bomlik meg leginkább, ahol a legegységesebbnek kellene lennie: a mindenkire érvényes kegyelem és bűnbocsánat jegyeinek elfogadásakor. Ott, ahol a kegyelem erejénél fogva, a régi helyett új élet fakadhatna.

Templomjáró, de úrvacsorával csak ritkán, vagy szinte soha sem élő híveink között általános kifogásként hangzik el, hogy azért maradtak távol a szent asztaltól, mert nem tudtak kellőképpen felkészülni. Egyesek – anélkül, hogy elfogadható magyarázatot adnának – az ítélettől való félelemre hivatkoznak, s közben bocsánatra vágnak. Mások arra várnak, hogy nyomorúságos helyzetük, ami miatt szégyenkeznek, jóra forduljon; ismét mások arra, hogy régi haragosuk velük megbéküljön. A félelem, a szégyen, a harag, a világ megosztó rendje a hiányzókön keresztül bomlasztja a gyülekezet egységét. A reményvesztettség, a keserűség és a megkeményedés rabságban tartja ma is a bűnbocsánatra és kegyelemre szoruló hívek jó részét.

Ezért ma így kellene szólnunk: aki nem eszik és nem iszik a többiekkel együtt, nem becsüli meg az Úrnak testét, és magában hordja az ítéletet – mert csak önmagára gondol és nem értékli kellőképpen a hívek úrvacsorázó közösségét; mert csak nyomorúságát látja és távolmaradásával azt sugallja: Krisztus bűnt eltörlő áldozata semmit sem használ (vétkezik az Úr teste és vére ellen); mert a világ más rendje szerint ítél, ahol csak egyéni teljesítmény van, s ezért elfelejt, hogy az új élet nem önmagánál, hanem egyedül Istennél és Istennel kezdődik.

Úrvacsorakor, a kegyelem asztalánál Isten szeretetének megújító és éltető ereje hatja át a híveket, hogy innen indulva – új és jó rendjével – alakítsa, gyúrja, formálja át bűnnel, bajjal, nyomorúsággal küszködő egész emberi közösségünket. Ha ezt nem vesszük komolyan, és nem fogadjuk hittel, továbbra is a világ megosztó, más rendje fogja uralni életünket ... ítéletünkre.

Devecseri Gábor

Krisztustövis

A szenvedésre emlékezzetek.
A szenvedésben lesz még részetek
– mint volt is –, de én az Ő tövisével,
mely ágaimtól szívetekig ér el,
azt hirdetem, hogy igyekezzetek

szelíddé tenni próbált szíveteket,
ti emberek kezétől szenvedő
és embert szenvedtető emberek.
És irgalmasabb lesz majd az idő,
Mit úgyis együtt kell töltenetek.